

Sygn. aktXXKa 187/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2013r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Zakrzewska (spr.)

Sędziowie: SO Piotr Schab

SR del. Monika Tkaczyk - Turek Protokolant: sekretarz sądowy Elżbieta Łopacińska

przy udziale Prokuratora Wiesława Kwiatkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2013r.

sprawy **A. W.**

oskarżonego o czyn z art. 158 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa

z dnia 25 października 2012 r. sygn. akt XIV K 532/ 10

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Mokotowa do ponownego rozpoznania; zasądza z rachunku Skarbu Państwa na rzecz adw. J. R. kwotę 420 (czterystu dwudziestu) złotych plus VAT z tytułu nieopłaconych kosztów obrony w instancji odwoławczej.

Sygn. akt: X Ka 187/13

UZASADNIENIE

A. W. został oskarżony o to, że w dniu 24.11.2009 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie z A. G., M. S. oraz innymi nieznanymi osobami, brał udział w pobiciu M. M. podczas którego naraził go na niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k

Wyrokiem z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt XIV K532/10 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie:

1. . oskarżonego A. W. uznał za winnego tego, że w dniu 24 listopada 2009 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. i inną ustaloną oraz nieustalonymi osobami, brał udział w pobiciu M. M., przy czym przyjął, że oskarżony czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 281 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie XIV Wydział Karny z dnia 25 kwietnia 2003 r., sygn. akt XIV K 1007/03, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k w zw. z art. 64 § 1 k.k i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie w dniach od 01 grudnia 2009 roku do 04 grudnia 2009 roku oraz okres tymczasowego aresztowania od dnia 31 marca 2011 roku do dnia 29 kwietnia 2011 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 619 § 1 kpk, art. 618 § 1 pkt. 11 kpk zasądził z rachunku Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adwokata J. R. kwotę 1.512 (jeden tysiąc pięćset dwanaście) złotych plus podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej sprawowanej z urzędu;

4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego A. W. od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w pkt I i pkt II na korzyść oskarżonego.

Powyższemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (zwłaszcza art. 5 § 2 kpk), który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że zgromadzone w niniejszej sprawie materiały pozwalają na przyjęcie tezy, iż zachowanie A. W. nosiło znamiona cech przestępnego działania w postaci udziału w pobiciu M. M., podczas, gdy prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony A. W. udziału w takowym pobiciu nie brał.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Na rozprawie w dniu 20 marca 2013 roku obrońca popierał wniesioną apelację oraz wnioski w niej zawarte, ponadto wnosił o zasądzenie wynagrodzenia za obronę z urzędu, natomiast prokurator wnosił o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługuje na uwzględnienie w zakresie w jakim doprowadziła do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Na wstępie wskazać należy, że wyrok skazujący w części stwierdzający popełnienie przestępstwa może, wobec dyspozycji przepisu art. 413 § 2 pkt 1, stanowić pełne określenie (opis) zachowania oskarżonego. Jeżeli jednak sąd ustalił, że zachowanie było takie, jak to opisał oskarżyciel w zarzucie aktu oskarżenia, wystarczające będzie stwierdzenie: "uznaje winnym zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu", z odwołaniem się do dodatkowego oznaczenia, gdy czynów tych było więcej niż jeden (SN: III KRN 206/94, OSNKW 1995, nr 5-6, poz. 38; V KKN 598/98, Prok. i Pr. 2001, nr 10, poz. 7) (Lech. K. Paprzycki, Komentarz do art. 413 kpk.). Znamiona przestępstwa muszą być zamieszczone w sentencji wyroku w opisie przypisanego czynu. Inaczej mówiąc, dokładne ustalenie czynu przypisanego przez sąd winno znaleźć się w samym wyroku i powinno obejmować wszystkie elementy czynu mające znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej. Opis czynu zawarty w wyroku skazującym nie może pomijać żadnego z tych elementów działania sprawcy, który dla kwalifikacji tej ma istotne znaczenie. Brak wskazania w opisie czynu przypisanego wszystkich znamion danego czynu zabronionego uniemożliwia zakwalifikowanie go jako przestępstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10.05.2012 r., II Aka 51/12).

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 158 § 1 kk, na skutek nie przystosowania opisu zachowania oskarżonego do znamion ustawowych przestępstwa pobicia.

W tym miejscu zauważyć należy bowiem, że do znamion ustawowych przestępstwa pobicia należy m.in. narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w

art. 157 § 1 k.k. Sąd Rejonowy zaś uznał oskarżonego A. W. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k., jednak w opisie czynu pominął wskazane powyżej znamię.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji weźmie pod uwagę wskazane powyżej uchybienie. Sąd Rejonowy podejmie próbę ustalenia, czy oskarżony popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia przestępstwo. Sąd poczyni ustalenia faktyczne w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, który podda wnikliwej i rzetelnej ocenie zgodnie z regułami opisanymi w art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. Tak prawidłowo ustalony stan faktyczny zostanie poddany przez sąd właściwej subsumcji pod normę sankcjonującą określoną w przepisie art. 158 § 1 k.p.k. Sąd I instancji będzie miał przy tym na względzie treść art. 443 k.p.k., bacząc, by – w związku z kierunkiem zaskarżenia wyroku – nie dokonywać ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonego A. W..

O kosztach obrony z urzędu w instancji odwoławczej sąd orzekł na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz.1348 z póź. zm).

Z uwagi na powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.